Έντυπο (δια)Δρόμου

THE BOMB ZINE

εργαλείο διάρρηξης της φοιτητικής κουλτούρας



Την στιγμή που το πανεπιστήμιο δυσκολεύεται όλο και περισσότερο να πείσει για την αξία του διανοητικού έργου που (υποτίθεται πως) επιτελείται στο εσωτερικό του, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες προσπαθούν απεγνωσμένα να βρουν νησίδες κοινωνικής ανέλιξης μέσα στα χαλάσματα της σύγχρονης εργασιακής πραγματικότητας. Η φοιτητική κουλτούρα, ξεδιάντροπα γυμνή πια, βρίσκει ακόμη τρόπους να αναπαράγεται πιασμένη απ' τα φαντάσματα του παρελθόντος: "εγώ δεν θα γίνω εργάτης", "εγώ θα κάνω καριέρα", "εγώ θα βρω την άκρη και θα γλιτώσω απ' τα σκατά".

Εχουμε κάθε λόγο να σκοτώνουμε τις ψευδαισθήσεις που μας βαραίνουν . Γιατί, μόνο έτσι θα βρούμε τρόπους να ξεκλειδώσουμε τις συλλογικές εκείνες δυνατότητες που θα μας κρατήσουν ζωντανές απ' το ναυάγιο της εκπαίδευσης.

Γιατί, μόνο έτσι θα μπορέσουμε να σταθούμε, ο ένας δίπλα στον άλλο, με αξιοπρέπεια.

Η συνέλευση διαρρήκτες της φοιτητικής κουλτούρας αποτελείται από φοιτητές και φοιτήτριες σχολών της Αθήνας και λειτουργεί αυτόνομα, μακριά από κόμματα και παρατάξεις, ερευνητικά προγράμματα, media, Μ.Κ.Ο. και λοιπούς θεσμικούς φορείς.

για επικοινωνία: diarrhktes@gmail.com

για τις εργολαβίες- μέρος Ι

Συντελούνται κάθε μέρα μικρά και μεγάλα εγκλήματα, παραβιάζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα, η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, κανένας δεν καταλαβαίνει. Απαντούν με ένα στόμα ο υπουργός, ο διοικητής του νοσοκομείου, ο πρόεδρος του οργανισμού "εμένα δε με ενδιαφέρει". Μα καταπατούνται όλα τα εργατικά δικαιώματα, δε μας βάζουν ένσημα, δε μας πληρώνουν τις ώρες που εργαζόμαστε, μας βάζουν και υπογράφουμε λευκά χαρτιά με αποδοχές που ποτέ δε μας έδωσαν, υπογράφουμε με την πρόσληψη την οικειοθελή αποχώρηση, δηλώνουν πλασματικές ώρες, δε μας πληρώνουν τις υπερωρίες, δε μας κολλάνε τα βαρέα και δε θεμελιώνουμε δικαίωμα σύνταξης, μας ασκούν ψυχολογική βία εκβιάζοντάς μας με απολύσεις και "μαύρες λίστες". (Από την Π.Ε.Κ.Ο.Π- Καταγγελία για την δολοφονική επίθεση ενάντια στην Κ. Κούνεβα, Δεκέμβρης '08).

Λέγεται -και σωστά- πως δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι μαχητικές στάσεις των υποκειμένων που μπορούν να αναδείξουν ένα σύστημα εκμετάλλευσης, καταναγκασμού και πειθαρχήσεων στο σύνολό του.

Με αυτήν την έννοια, ήταν τότε, το δεκέμβρη του '08, ένα σημείο αιχμής, το οποίο έμελλε να φορτώσει με μερικούς μπελάδες τους - κρατικά επιδοτούμενους - ντόπιους εργολάβους: η αυξημένη συνδικαλιστική δραστηριότητα των εργατριών στον καθαρισμό πληρώθηκε με οξύ στα μάτια της Κ. Κούνεβα. Δεν επρόκειτο για μια τυχαία στιγμή, ένα μεμονωμένο περιστατικό ή ένα λάθος διαγωνισμό, αλλά για την στιγμιαία κατάρρευση της απόστασης που χωρίζει τις λευκές συμβάσεις, την καθημερινή τρομοκρατία και τις παράνομες απολύσεις με το βιτριόλι, την επιταχυνόμενη βία των αφεντικών ενάντια στην πολυεθνική εργατική τάξη.

Μπελάδες καθημερινοί, με αδιέξοδα ή χωρίς, οργανωμένοι ή λιγότερο, πάντοτε όμως ανταγωνιστικοί και αξιοπρεπείς.

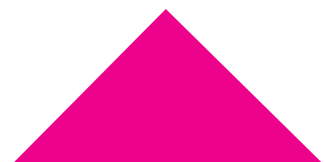
>Η περίπτωση του ΑΠΘ

Από τα τέλη Σεπτέμβρη (2012) και για περίπου τρεις μήνες, οι εργολαβικοί εργαζόμενοι του ΑΠΘ απεργούσαν, ζητώντας την άμεση καταβολή των δεδουλευμένων τους απο την εκεί εταιρεία καθαρισμού "οικολογική α.ε", καθώς και τη μονιμοποίησή τους μέσα σε μία σχέση μισθού που θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες τους. Απ' την πλευρά μας, θεωρούμε πως, ήδη απ' το 2009, η ενασχόληση συντροφισσών/ων της θεσσαλονίκης με την πραγματικότητα αυτής της εργασίας και το καθημερινό χτίσιμο σχέσεων με τις καθαρίστριες, συνέβαλαν στην ανάπτυξη μιας κουλτούρας με κωδικό όνομα "έξω οι εργολαβίες". Ήταν, λοιπόν, αυτή η κουλτούρα, η οποία εκφράστηκε στις μικρές καθημερινές αρνήσεις των εργατριών και στις παρεμβάσεις υποστήριξης των φοιτητών/τριών (και όχι μόνο), η οποία μέτρησε τις δυνάμεις της στην κοινωνικότητα της απεργίας του 2012 - και έδειξε πως οι εργολάβοι και οι σύμμαχοί τους δεν παίζουν σε άδειο γήπεδο.

Διαβάζουμε για την "οικολογική α.ε.": "Ενδεικτικά, αναφέρεται ότι κατά την τελευταία πενταετία ο κύκλος εργασιών έχει υπερδιπλασιαστεί και από 12.590.324 € το 2005, έχει ανέλθει στα 30.129.581 € το 2009, παρουσιάζοντας έναν μέσο ετήσιο ρυθμό ανάπτυξης ίσο με 24%. Συνολικά για την πενταετία 2005 – 2009 η ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ Α.Ε. παρουσίασε συνολικό κύκλο εργασιών ίσο με 102.041.739 €, ενώ ετησίως ο κύκλος εργασιών ανήλθε κατά μέσο όρο στα 20.408.349 €.". Αυτό που αποκρύπτει το παραπάνω απόσπασμα, το πώς, δηλαδή, αυξήθηκε σε τέτοιο επίπεδο ο κύκλος εργασιών, το έδειξαν με ανταγωνιστικό τρόπο οι ίδιες οι εργάτριες που τον καθιστούσαν εφικτό: η βίαιη υποτίμηση της εργασίας και η μαφιόζικη διαχείρισή της δεν φέρνουν μόνο άμεσο υλικό όφελος για τα αφεντικά. Ανοίγουν ευκαιρίες, προσφέρουν παραδείγματα, κατασκευάζουν συμμαχίες.

Τελικά, η καινοτομία του ΑΠΘ ήταν ακριβώς αυτή: Ανέσυρε στην επιφάνεια ένα συγκροτημένο πλέγμα μηχανισμών που συσπειρώνονται στη βάση του ποιος δουλεύει για/ωφελείται από τις εργολαβίες χωρίς περιστροφές, χωρίς "εγώ δεν ήξερα", με μια προκλητική υπεράσπιση του κοινού συμφέροντος. Πρυτανικές αρχές, καθηγητές, εθελοντές καθαριστές, media και κόμματα, έκλεισαν το μάτι στη δημόσια τάξη και αυτή με τη σειρά της τους αντέμειψε. Τελικός απολογισμός: έντεκα συλληφθέντες απεργοί, σχηματισμός δικογραφίας και ουσιαστικό κλείσιμο του κύκλου της απεργίας.

Ή καλύτερα, αυτόν και μόνο τον απολογισμό μπόρεσαν να πουλήσουν όλοι οι παραπάνω και να αντιληφθεί το φιλοθεάμον κοινό. Γιατί επιμένουμε: ήταν η ίδια η μαχητικότητα των εργολαβικών, ο ίδιος ο ταξικός ανταγωνισμός που "κάρφωσε" τους μηχανισμούς που στέκονται πλάι στις εργολαβίες. Ήταν ο ίδιος ο ταξικός ανταγωνισμός που δυσφημίστηκε και κατεστάλθηκε, αλλά και που γέμισε την μικροϊστορία με σχέσεις, απόψεις, εμπειρίες και πολιτικά συμπεράσματα. Και ήταν όλος ο παραπάνω πλούτος, ο οποίος μερικούς μήνες μετά, έμελλε να δοκιμαστεί (σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό) στην απεργία των καθαριστριών του ΕΚΠΑ.





Επιχειρήματα υπέρ του διορισμού security στις σχολές ακούγονται ήδη από το 1995 (!) και η αλήθεια είναι πως κάποια ιδρύματα (παν.πατρών, απθ, πάντειος) έχουν καιρό τώρα επιλέξει αυτή τη "λύση" συνειδητά κι επίσημα, έστω κι αν η ασυνέχεια της παρουσίας των security, η απουσία κάποιων διακριτικών (στολή) ή η - ανάλογα με τη συγκυρία - διαβάθμιση/αυξομείωση της έντασης των δραστηριοτήτων τους, αφήνουν περιθώρια για αμηχανία απέναντι στο ζήτημα. Οι διοικήσεις των πανεπιστημίων δεν έκρυβαν λόγια: η θέσπιση "πανεπιστημιακής αστυνομίας" είχε εμφανιστεί στον δημόσιο λόγο ως απαρέγκλιτη ανάγκη, όχι λίγες φορές, τα τελευταία χρόνια. 'Ετσι, οι πρόσφατες απολύσεις διοικητικού προσωπικού που εκτελούσε χρέη φύλαξης/θυρωρείου, δεν μπορούν να θεωρηθούν παρά εξελίξεις συμπληρωματικές, και όχι καθοριστικές, προς την κατεύθυνση της εισαγωγής εργολαβιών ασφάλειας στα ιδρύματα. Κι αυτό γιατί, δεν αρκεί μία κοινή υπουργική απόφαση για να διογκώσει το σύμπλεγμα της ασφάλειας (και) στις σχολές: η άφιξη ιδιωτικών μπάτσων στις τελευταίες, πατάει πάνω στην τσιμεντένια ιδεολογία των φοιτητών και τα υλικά -και όχι μόνο- συμφέροντα των καθηγητών· πατάει πάνω στην καθολική υστερία περί αν-ασφάλειας και πανταχού παρόντων κινδύνων και στην πολιτική μηδενικής ανοχής που την συνοδεύει. Κι αυτά, νομίζουμε, δεν ξεφύτρωσαν χτες το βράδυ.

Η μητρόπολη είναι ζούγκλα, το πανεπιστήμιο είναι ζούγκλα: Εν δυνάμει θύματα κλοπών, επιθέσεων, βιασμών και άλλων κακουργημάτων κάθε μέρα έλεγαν πως νιώθουν οι φοιτητές στα αχανή campus και στα πέριξ των σχολών του κέντρου, ενώ παράλληλα φοβούνταν πως θα κολλήσουν aids πατώντας κάποια σύριγγα στη στουρνάρη ή στη μασσαλίας, ή κάποια τροπική, μολυσματική ασθένεια από τους 300 απεργούς πείνας στη νομική το γενάρη του 2011, ή κάποια άλλη ντόπια, από τους άστεγους. Φοβούνται, μάλιστα, οι φοιτήτριες τόσο πολύ, που δεν παραλείπουν ποτέ να ενημερώνουν την καθημερινή για την υποτροπή των ιδρυμάτων και να καλούν τους αξιότιμους καθηγητές και πρυτάνεις να ειδοποιήσουν τους superman εισαγγελείς, σιχτιρίζοντας την πολιτεία που δεν τις προστατεύει.

Αφ'ετέρου, αυτοί που προβάρουν τη μελλοντική τους καριέρα στους διαδρόμους και τα αμφιθέατρα, οικτίρουν τα graffiti και τα συνθήματα στους τοίχους. Προσβάλλουν, άλλωστε, την υψηλή αισθητική τους. Ενοχλούνται από τους κατειλημμένους χώρους, τους θεότρελους φοιτητές που τολμούν να αράζουν, από όσες τρώνε στη λέσχη τζάμπα, καπνίζουν ή

ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ;

α όλα θα
ουνε ρολόι



ακούνε δυνατά μουσική. Και σκέφτονται πριν κοιμηθούν: "μα, δε θα 'ταν ωραία να είχαμε μπάτσους στη σχολή, να τους μαζέυουν κάπως όλους αυτούς, να μη μας χαλάνε το Ίδρυμα;". Αυτός είναι ο κυνισμός ενός ατομισμού σε επιθετική στάση, αυτές και οι πρακτικές του: κανιβαλισμός, ρουφιανιά, συνεχές αίτημα για τάξη κι ασφάλεια.

Από την άλλη, όσοι έχουν λόγους να μη χάνουν τις ελπίδες τους για την κερδοφορία του πανεπιστημίου, όσες έχουν ακόμη τρόπους να το κάνουν "παραγωγικό" με επίσημα/ανεπίσημα ερευνητικά, think tanks και τις συνοδεύουσες κρατικές επιδοτήσεις/ ιδιωτικές χρηματοδοτήσεις, λογικό είναι να μη θέλουν να αφήσουν ούτε την εικόνα, ούτε την ασφάλειά του στην τύχη... Είναι λογικό να θέλουν τους δικούς τους ιδιωτικών συμφερόντων φύλακες, για τις δικές τους ανάγκες. Οι καθηγητές και οι καθηγήτριες, παραδοσιακοί φίλοι των σωμάτων ασφαλείας, ωφελούνται ποικιλοτρόπως: όχι μόνο απολαμβάνουν την προστασία των ακαδημαϊκών -και άλλων- business, αλλά απαλλάσσονται και από το δυσάρεστο καθήκον να βάζουν την πολύτιμη υπογραφή τους για να εκκινήσουν μια γραφειοκρατία του είδους "καταγγελία στην εισαγγελία", ώστε να έρθουν οι (κανονικοί) μπάτσοι και να λυθεί το όποιο "πρόβλημα" (βλ. Νομική 2012 για τους μετανάστες μικροπωλητές, Πάτρα 2013 για τους καταυλισμούς ρομά). Πιθανολογούμε πως δε θα χρειάζεται να "εκτίθενται" πια, πως θα ξεπλένονται, πως μια συζήτηση με την εταιρεία security θα αρκεί.

Τελικά, τι έρχονται να κάνουν οι security στις σχολές; Να ρουφιανεύουν, να λειτουργούν αποτρεπτικά για τις "παραβατικές" συμπεριφορές, να φακελώνουν, να διευρύνουν το στρατοαστυνομικό σύμπλεγμα περαιτέρω εντός του πανεπιστημίου. Κι αν οι σιδερένιες πόρτες, τα κάγκελα, οι περιφράξεις είναι τα χωροταξικά σημεία της μηδενικής ανοχής στην τομή της με την ακαδημαϊκή κοινότητα, τότε οι security, οι κάμερες, το face-control, είναι μια ορθολογική επιλογή για την αναβάθμιση της τεχνογνωσίας επιτήρησης και ελέγχου στο πανεπιστήμιο.

Ενάντια στην μικροαστική χυδαιότητα εμείς υπερασπιζόμαστε την είσοδο στους μη έχοντες εργασία, υπερασπιζόμαστε τις μικρές καθημερινές (συνειδητές ή μη) προδοσίες. Ενάντια στα κάγκελα της ακαδημαϊκής ενότητας, τις πόρτες, τα μυαλά της. Ενάντια στις πειθαρχήσεις χθες, σήμερα και άυριο. Γιατί, όταν η μαρμελάδα βγάλει δόντια, θα είναι ήδη στο στομάχι μας.-



μερικές σκέψεις για το πως οι συντηρητικές παρατάξεις των σχολών είθισται να αγκαλιάζουν τους φασίστες...

[ή αλλιώς τι κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια]

σκέψη 1η

Ξέρουμε το επτασφράγιστο μυστικό του αιώνα (εμείς και η κουτσή Μαρία...). Ότι, δηλαδή, τα δεξιά κομματόσκυλα φημίζονται για τα πάρτυ που διοργανώνουν, για τις σχέσεις τους με μεγάλα νυχτερινά μαγαζιά και για τις επιδρομές τους στα μπουζούκια... Ε, τελικά, πέρα από γλετζέδες, πάρτυ-άνιμαλ (ή σκέτο άνιμαλ) και καλοί στο τίτσου, μάλλον είναι και λίγο λαμόγια... Κι αυτό, γιατί φαίνεται να τα πηγαίνουν καλά με τα αγόρια της νύχτας και να πιάνουν γνωριμίες με διάφορους φουσκωτούς που βγάζουν το ψωμί τους (τίμια πάντα) με μπραβιλίκια. Αυτούς τους «με-το-αζημίωτο-φίλους», λοιπόν, τυχαίνει με ένα μαγικό τρόπο να τους βλέπουμε σε αντισυγκεντρώσεις ενάντια σε απεργίες και καταλήψεις σχολών, σε πεσίματα και ξύλα μπροστά από αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και εναντίον συντρόφων.* Εντάξει. Από τη μία λογικό να φέρνουν μπράβους, θα έλεγε κανείς: έχουν φάει κι αυτοί οι "καημένοι" πολύ ξύλο τόσα χρόνια. Και οι φασίστες πού κολλάνε... Μα, από τα κυκλώματα της νύχτας ξεκινήσαν οι φασίστες! Και στον Άγιο Παντελεήμονα κάπως έτσι άρχισαν όλα: Συμμορίτες και μαφιόζοι ήταν οι «άνθρωποι». Κάπου εδώ έρχεται και κολλάει χαζά αυτό που λέει κι ο «λαός»: δείξε μου το «φίλο» σου, να σου πω ποιος είσαι.

σκέψη 2η

Στους κόλπους αυτών των παρατάξεων βρίσκουν θαλπωρή κατά καιρούς (και κατά κανόνα) διάφορα φασιστοειδή. Να μιλήσουμε για το πόσοι έχουν περάσει από τη δαπ την πασπ και βρίσκονται αυτή τη στιγμή στη χ.α. ή έστω ψηφίζουν; ** Μα, αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο.

σκέψη 3η

Κι ΕΣΥ άμα ήσουν φασίστας (ή πατριώτης, πες το όπως θες, εμάς το ίδιο μας κάνει) εκεί δεν θα πήγαινες; Είναι λογικό. Θα ήθελες να «αγωνιστείς» για την καριέρα (πέρα από τη μαμά πατρίδα), θα ήσουν ελαφρώς συντηρητικός και με απόλυτη απέχθεια για τα κομμούνια - και τους μετανάστες μικροπωλητές που σου χαλάνε τ' όνειρο. Θα 'θελες (πέρα από λευκούς συμφοιτητές και γείτονες) ανοιχτή σχολή για όλους τους λόγους του κόσμου, αποστείρωση, καλές σχέσεις με τους καθηγητές, σεκιούριτι στις σχολές να σε προστατεύουν από την και-καλά-εγκληματικότητα, θα ήθελες να απολυθούν οι διοικητικοί υπάλληλοι μιας και τους αξίζει γιατί λουφάζανε και δεν ήτανε σωστοί έλληνες πολίτες, θα ήθελες το καλό της χώρας, του ιδρύματος, του καθηγητή σου, του πασπίτη-φίλου-σου-που-έχει-τα-κονέ και άλλα παρόμοια...

Κάπως έτσι, τελικά, συντηρητισμός και φασισμός απέχουν ένα τσιγάρο δρόμο.

* βλ. επίθεση με κράνη και καδρόνια σε συντρόφους από το στέκι της Φυσικομαθηματικής Σχολής Αθηνών από τους "Νέους Ορίζοντες" της Φιλοσοφικής σχολής, συνοδεία μπράβων· στα ΤΕΙ Θεσσαλονίκης απαγωγή συντρόφου από τον πρόεδρο της εκεί δαπ, συνοδεία επίσης μπράβων, κ.α.

** δια του λόγου το αληθές, πριν κανά 3μηνο βρέθηκαν στο στέκι της δαπ χημικών μηχανικών εμπ φασιστικά σύμβολα όπως σβάστικες, κέλτικοι σταυροί, μαίανδροι και συνθήματα τύπου «FAscism from Auswitch» , «το πιο καλό σαπούνι το κάνει το κουμούνι» κ.α. (υπάρχουν στο διαδίκτυο οι αντίστοιχες για-γέλια-ή-για-κλάματα φωτό)



Η εξαιρετική περίπτωση του Ι.Θ. Μάζη

ή πως ακόμη κι αν δεν πας στρατό, αυτός έρχεται και σε βρίσκει.

Το πανεπιστήμιο δουλεύει για τον στρατό, ο στρατός - ή καλύτερα τα ινστιτούτα που βρίσκονται υπό την εποπτεία του (βλ. Ινστιτούτο Αμυντικών Ερευνών) - συνεισφέρει με διάφορους τρόπους στην κανονική λειτουργία του πανεπιστημίου, και όλοι μαζί δουλεύουν για το εθνικό συμφέρον. Δεν πρόκειται για λάθος πρόσωπα σε λάθος θέσεις, ούτε για λάθος γνώσεις σε λάθος χέρια, αλλά για την οργανική σύνδεση ενός κομματιού των λειτουργιών του Πανεπιστημίου (και των γνώσεων που παράγει) με διάφορα τμήματα του συμπλέγματος της ασφάλειας. Κάποια επεισόδια αυτής της σχέσης εμφανίζονται σε μια σχετική ορατότητα (πχ. συνέδρια εγκληματολογίας στο Πάντειο, συναντήσεις Δένδια-Τουρνικιώτη-Καμίνη για την ανάπλαση του ιστορικού κέντρου, προγράμματα αποκρυπτογράφησης για τον στρατό στο μαθηματικό κ.α.), όμως τις περισσότερες φορές οι συνεργασίες μπάτσων (κάθε είδους) - καθηγητών (κάθε είδους) εμφανίζονται σαν ένα ιδιόμορφο ιερογλυφικό μέσα σε ένα πλαίσιο σιωπής και επιστήμης.

Τέτοια είναι η περίπτωση του Ι. Μάζη, ο οποίος διδάσκει Οικονομική Γεωγραφία και Γεωπολιτική της Μ. Ανατολής και της Τουρκίας, στο Τμήμα Τουρκικών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Το επιστημονικό του αντικείμενο μας φάνηκε ενδιαφέρον, οπότε αποφασίσαμε να παρακολουθήσουμε την σταδιοδρομία του με λίγη προσοχή και εκείνος μας αντέμειψε: πέρα από τη θέση του στο Πανεπιστήμιο, από τον Ιουνίο του 2004 ως σήμερα διατελεί πρόεδρος του Επιστημονικού Συμβουλίου του Ινστιτούτου Αμυντικών Αναλύσεων του ΥΠ.ΕΘ.Α., ενώ είναι ιδρυτικό μέλος της Παγκόσμιας Αδελφότητος για τον Ελληνισμό και την Ορθοδοξία. Παράλληλα, έχει μια πλούσια εκδοτική δραστηριότητα με κορυφαίο του πόνημα το: «Μυστικά ισλαμικά τάγματα και πολιτικό-οικονομικό Ισλάμ στη σύγχρονη Τουρκία», μια «κριτική» προσέγγιση για την ένταξη της Τουρκίας στην ευρωπαϊκή ένωση, με κεντρικό επιχείρημα πως η Τουρκία διολισθαίνει παρασυρόμενη από τον άνεμο του Ισλάμ σε αξίες αναντίστοιχες της πρωτοκοσμικής Ε.Ε..

Πιθανώς, ο σχολιασμός να είναι περιττός, καθώς μέσα από την σταδιοδρομία του κυρίου Μάζη μπορούμε εύκολα να κατανοήσουμε την (πολιτική) διαδικασία παραγωγής οργανωμένης γνώσης: η θέση του στο πλέγμα εξουσίας αντιστοιχεί στο περιεχόμενο των βιβλίων και της διδασκαλίας του, ενώ το περιεχόμενό τους συμπυκνώνει τη θέση, τις σχέσεις και τους σκοπούς του. Ο αντι- μουσουλμανισμός του, συναρμοσμένος με θεωρίες για τον ελληνικό ζωτικό χώρο και την γεωστρατηγική, λειτουργεί ως αιχμή για την (με πολλούς τρόπους) επεκτατική/επιθετική πολιτική του ελληνικού κράτους στα βαλκάνια και τη μεσόγειο, ενώ παράλληλα θεμελιώνει και ενισχύει τον αντιμουσουλμανικό διαφορικό ρατσισμό (κυρίαρχο δόγμα της ευρωπαικής ακροδεξίας, βλ. Μαρί Λεπέν). Η ακαδημαϊκή γλώσσα δεν τον αθωώνει. Δεν είναι τίποτε περισσότερο από έναν πιο elegant, ορθόδοξο πατριώτη, που αγαπάμε να μισούμε και θα τον μισούμε: είτε τον συναντάμε στο λεωφορείο, είτε ξεχωρίζει δύσκολα πίσω από κάποια φιμέ τζάμια.

Αλληλεγγύη

στους εξεγερμένους αιγύπτιους σημαίνει να στρέψουμε την οργή μας εναντίον του ελληνικού κράτους, των ελληνικών αφεντικών και της συνολικής στήριξης που προσφέρουν στο στρατιωτικό καθεστώς.



Αρκετούς μήνες μετά το πραξικόπημα του στρατού στις αρχές Ιούλη, η αίγυπτος συνεχίζει να αντιστέκεται σθεναρά, παρά τη βία του καθεστώτος. Στην φωτιά έχουν ριχτεί και οι φοιτητές/τριες, που σε ορισμένες περιπτώσεις το έχουν πληρώσει με το ίδιο τους το αίμα.

Οι μάχες της αστυνομίας με τους φοιτητές στο πανεπιστημιακό campus Al-Azhar του Καΐρου στα τέλη του Νοέμβρη, έκαναν το γύρο του κόσμου και άφησαν πίσω τους έναν νεκρό φοιτητή και ένα μέρος του κτιριακού συγκροτήματος του πανεπιστημίου καμμένο. Το πανεπιστήμιο από τότε και μετά απαγόρευσε στους φοιτητές του να διαδηλώνουν, ενώ το υπουργικό συμβούλιο της στρατιωτικής κυβέρνησης εξέδωσε απόφαση για άμεση εισβολή της αστυνομίας σε αντίστοιχες περιπτώσεις, παρακάμπτοντας την άδεια του πρύτανη ή του εισαγγελέα, με δικαιολογία φυσικά την "ασφάλεια των φοιτητών". Μάλιστα στις 24 Νοεμβρίου, απαγόρευσε όλες τις διαδηλώσεις, το οποίο οδήγησε σε αυστηρές ποινές εναντίον των διαδηλωτών με πιο χαρακτηριστική τη 17χρονη ποινή φυλάκισης 12 φοιτητών που κατηγορήθηκαν για "υποκίνηση ταραχών".

Το διάσημο πανεπιστήμιο αραβικής φιλολογίας και ισλαμικής θρησκείας του Καΐρου έχει διαδραματίσει κομβικό ρόλο ενάντια στο καθεστώς, παρ'όλο που συνεχώς αποβάλλει φοιτητές και καθηγητές που κατηγορούνται ότι συμμετέχουν στις διαδηλώσεις. Συνολικά δέκα φοιτητές έχουν αφήσει τη ζωή τους εκεί από την αρχή του ακαδημαϊκού έτους κατά τη διάρκεια καταλήψεων και συγκρούσεων με την αστυνομία, ενώ εκατοντάδες άλλοι έχουν συλληφθεί.

Όλη αυτή η μαχητικότητα των αιγύπτιων φοιτητών (και όχι μόνο) θα έλεγε κανείς ότι δε γίνεται να περάσει απαρατήρητη από εδώ. Κι όμως. Παρ'όλο που είναι γνωστό το γεγονός ότι η ελλάδα στηρίζει ανοιχτά την στρατιωτική χούντα της αιγύπτου και τις θιαιότητές της (ειδικά μετά την επίσκεψη Βενιζέλου), αυτό δεν κατάφερε να ξεπεράσει το διάχυτο ρατσισμό που κυριαρχεί (και) μεταξύ των φοιτητών. Είναι ο ίδιος ρατσισμός που υποβαθμίζει τη σθεναρή αντίσταση στο επίπεδο "κάποιων φανατικών μουσουλμάνων" και εναρμονίζεται τέλεια με τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα και το ελληνικό κεφάλαιο που δραστηριοποιείται στην άλλη όχθη της μεσογείου.